

[Undervisningsministeren.]

Maa jeg i denne Sammenhæng, hvor jeg taler om, hvad det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) sagde, sige et Par Ord om Planerne. Det er rigtigt nok, hvad det ærede Medlem sagde, at da jeg var tilkaldt til Samraad med Finansudvalget en Tid før Jul, ønskede man Planerne meddelt. Jeg havde ikke det mindste imod at meddele dem, men paa det Tidspunkt, da Samraadet fandt Sted, havde jeg dem ikke. — Jeg forstaar, at det ærede Medlem har travlt med at læse Rigsdagstidenden igennem for at se efter, men jeg henvender mig nu lige til ham. (Munterhed). Men det ærede Medlem kan maaske høre med det ene Øre og læse med det andet. (Munterhed). Det er en almindelig Talemaade. Saa hvis det ærede Medlem har den Egenskab, gaar det nok.

Se, paa det Tidspunkt havde Byggeudvalget endnu ikke afgivet Betænkning, den blev afgivet den 30. December, jeg fik den ved Nytaarstid. Vi havde naturligvis Brug for disse Beregninger og Planer under de Overvejelser, som Byggeudvalgets Betænkning maatte medføre, og som vi ikke har været længe om — det tror jeg man vil indrømme mig —, men det var min Tanke, at saa snart vi havde brugt dem, fuldtændt vore Overvejelser, skulde de tilsendes Finansudvalget, og det vil ske — selvfølgelig.

Naar det ærede Medlem sagde, at han havde henvendt sig i Ministeriet og der faaet et Afslag, idet man ikke vilde udlevere Planerne vedrørende Skaarup til ham, maa jeg sige, at saa er der handlet fuldstændig rigtigt i Ministeriet, og det var det, jeg ved en lille Afbrydelse nede fra min Plads bemærkede. Selvfølgelig kan Ministeriet ikke uden videre udlevere saadanne Planer. Man gjorde, hvad der var fuldkommen korrekt: henviste til Ministeren, og saa snart det ærede Medlem henvendte sig til mig, erklærede jeg mig straks villig til at udlevere Planerne. Det ærede Medlem har faaet dem, og han har brugt dem, og det er fuldkommen i sin Orden.

Det kan jo ikke nytte, at jeg bliver ved at gentage og gentage, der skal maaske endnu flyde en Strøm af lokalpatriotisk Veltalenhed; saa lad den faa Lov til at flyde; for mig gerne, det maa de Herrer selv om. Det kan være, at det Faktum, at det nu er Fredag Eftermiddag, er det eneste, der kan sætte en lille Smule Spuns i den Tønde. (Stemmer: Nej, Toget er gaaet). Naa, Toget er gaaet, ja, saa kan vi jo gaa videre hele Aftenen, for min Skyld ingen Alarm. Men nu har jeg for tredje Gang slaet fast, at det er et Besparelsesforslag, ikke et Fordyrelses-

forslag, at dette Forslag er billigere end det, der forelaa i Fjor, og at Rigsdagen saa langt fra er blevet ført bag Lyset. Jeg har ogsaa redegjort for, at der ikke paa noget Stadium har været Tale om nogen Illoyalitet fra min eller Ministeriets Side, men at den Illoyalitet, som udfoldes i denne Sag, findes helt andre Steder.

Til Slut har jeg blot en lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen, som henledte min Opmærksomhed paa Hjørring. Det er for øvrigt morsomt, at skønt der i Almindelighed er forfærdelig Forargelse over, at nu fire Egne her i Landet skal miste deres Seminarier, og skønt man f. Eks. i Nordjylland, naar man tager Nordjylland som Helhed med dets 700 000 Indbyggere o. s. v., er forfærdelig forarget over at skulle miste sit Seminarium, er det anderledes, naar man ikke spørger de 700 000 gennem deres højtærede Repræsentanter her i Tinget — de repræsenteres jo i denne Sag først og fremmest af det ærede Medlem Hr. Elgaard — under eet, men begynder at se efter, hvor de bor.

For de, der bor i Hjørring, er ikke saa forargede over, at Seminariet i Ranum skal nedlægges, bare de selv faar deres. Om en Times Tid, eller saa snart denne Forhandling er færdig — det bliver maaske ved Midnatstid —, skal jeg modtage en Aalborg-Deputation. Jeg havde fastsat Tidspunktet derfor til Kl. 2, jeg troede, at vi var færdige til den Tid, og havde telegraferet, at Deputationen kunde komme Kl. 2, men nu trækker denne Forhandling jo ud, maaske meget længe, saa maa Deputationen vente saa længe, det kan jeg ikke gøre for; men de vil komme og sige, at vel er de i Almindelighed umaadelig rystede, hvilket ogsaa giver sig Udtryk i deres Presse, over, at Statsseminariet i Ranum skal nedlægges, men deres Rystelse vil forsvinde som Dug for Solen, saa snart de hører, at det bliver flyttet til Aalborg. (En Stemme: Nej). Det ærede Medlem kan jo ikke vide, hvad de vil sige til mig, for de har jo ikke sagt det endnu, men jeg gaar næsten ud fra, at det er det, de vil sige, for ellers ved jeg ikke, hvad de vil herinde i den Sag.

Jeg vilde ogsaa gerne have betænkt Nordjylland med et Statsseminarium, og vi har lagt vore Hjerter i Blød, brudt vore Hoveder for at finde en Ordning. Man kan selvfølgelig flytte til Hjørring — det kan jeg svare det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen —, man kan gøre det, men saa naar vi ikke denne Besparelse i Anlægsudgifterne, og navnlig naar vi ikke den Besparelse i Driftsudgifterne, som er Lovfor-